

Razzia te Pey op kermiswoensdag 4 oktober 1944 door de Duitse SS-ers.

Hij werd slachtoffer: Sef Schleipen van de Bosstraat nr. 48 te Pey.

Op onderstaande foto leest hij zijn verhaal nog een keer door, alvorens het vrij te geven voor de “wereld”. o.a. de website Pejjerlandj van Thei Golsteijn.

Dit zijn de herinneringen van Sef:

De vrijheidsberoving:

Het was woensdag in de kermisweek in Echt (4 oktober 1944) en er werd een razzia gehouden door de Duitsers. Alle jonge mannen, 18 jaar en ouder, werden opgepakt en samengebracht op het kruispunt te Pey om naar Duitsland te worden getransporteerd voor de Arbeitseinsatz. Ondergetekende, Sef Schleipen was toen 18 jaar.

Er werd verteld, dat het geen zin had je thuis te verstoppen, want de Duitsers zouden met honden komen zoeken en wellicht ook vinden. Goede raad was duur:

Wiel Wauben en ik vonden het toch veiliger om ons te verstoppen in de bosjes van Harie Maessen, de “boomkweker” aan de Rijksweg Zuid. Daar zouden ze ons wel niet vinden, dachten we. Maar het liep anders. De Duitsers kwamen van Gebroek en uit de Doort en dreven jongens en mannen voor zich uit, richting Rijksweg. We sprongen nog in een van de éénmangaten die naast de weg waren aangebracht, maar het mocht niet baten. We werden gesnapt en samengedreven met de anderen op het kruispunt te Pey. Ik ken de namen niet meer van de anderen die daarbij waren.

Inmiddels was de moeder van Wiel Wauben een en ander ter ore gekomen en Tante Ida spoedde zich naar het kruispunt. Zij kreeg haar zoon vrij omdat hij pas 16 jaar oud was en Wiel mocht mee naar huis.

Het transport naar onbekende bestemming:

Zo'n 50 personen, schat ik. Werden in vrachtauto's gezet. In colonne werd vervolgens naar Posterholt gereden, waar we tegen de avond arriveerden. We moesten de nacht doorbrengen in de jongensschool. Daar stonden wat bedden en stro zakken. De avondmaaltijd bestond uit "Kuch" en koffie. 's Anderendaags, in de vroege morgen, ging het transport verder de grens over naar Hückelhoven achter Heinsberg naar een "lagerkamp"

Het verblijf in het Lagerkamp te Hückelhoven:

Van wassen en jezelf verzorgen kwam niet veel terecht. In de gang bij de deur stond een "kiebelton". Het bed was een paar bossen stro en al spoedig moesten we kennis maken met vlooiën. 's Morgens in alle vroegte moesten wij naar buiten en aantreden in colonne. Op de hoek van het kampterrein, dat omgeven was met prikkeldraad stonden Duitse soldaten met geweren ter bewaking.

In groepen van zo'n vijftien tot twintig man werden we te voet afgevoerd naar boerderijen van plaatsen in de buurt van Hückelhoven om daar aardappels uit te doen. Enkele soldaten zaten dan op de hoek van het veld ter bewaking met een geweer. 's Middags was er pauze en kregen we van de boer eten, meestal soep, koolraap- of preisoep, soms met een stukje vlees erin.

Om 17.00 uur werd er gestopt met het werk en werden we weer in colonne teruggebracht naar het Arbeitslager in Hückelhoven. Was je ziek dan hoefde je niet te werken, maar je kreeg ook niet veel te eten, enkel de avondmaaltijd, die bestond meestal uit "sauerkraut" waarin je stukjes vlees moest zoeken.

Als je gezondheid het even toeliet ging je maar werken, want bij de boer kreeg je meestal genoeg te eten. Van zieke mensen moesten de Duitsers niets hebben: er was in het kamp een zieke Rus, die hen door zijn ziekte te veel last bracht. Deze man hebben ze, zo heb ik later gehoord, buiten het kamp doodgeschoten

Verblijf in een kamp in Radervormwald:

Het werd winter en het Amerikaanse leger kwam nader en de Duitsers brachten ons over de rivier de Rijn naar een kamp in Radervormwald.

We kregen nieuwe kleding: jas, broek, een stel ondergoed en een paar schoenen.

We moesten mee gaan helpen met het rooien van bieten, voor zover dat nog kon en het maken van tankvallen. Met Kerstmis en Nieuwjaar 1945 hoefden we niet te werken.

Het was een barre winter en het eten was niet zo florissant: kuch, zuurkool, reuben of netelen soep, maar we hoefden geen honger te lijden. We mochten vrij rondlopen, ook buiten het lager.

Ik herinner mij het volgende voorval:

"Bij een van de boerderijen klopte ik aan en vroeg om wat te eten. Van een Russisch dienstmeisje kreeg ik toen een paar boterhammen, witte mik met een plakje kaas. Die smaakten honingzoet, zo'n maaltijd had ik al maanden niet gehad. Ik had dat kind wel om de hals willen vliegen van blijdschap"

Het werd februari, maart 1945 en het was iedere dag maar spitten aan de tankvallen en de kwaliteit van het eten werd steeds minder. De Amerikaanse en Engelse legertroepen trokken de Rijn over en kwamen steeds dichterbij. Aanvallen van de "vijandige" vliegtuigen de "Tommies" hadden vaker plaats. Ik ben een keer plat op mijn buik moeten gaan liggen in een greppel. Er stonden namelijk een paar Duitse legerwagens in de buurt waar wij aan het werken waren. Daarop richtten zij hun mitrailleurs en de kogels vlogen mij om de oren. Maar ik had een goede engelbewaarder en het liep goed af: ik werd niet geraakt.

De bevrijding en de thuisreis:

Naderhand werden we overgebracht naar een kamp Sohlingen-Ohligs bij Wuppertal, waar we eind april werden bevrijd. Maar het zou toch nog enkele dagen duren voor dat ik thuis kwam. We werden overgebracht naar een groot verzamelkamp bij Brussel, waar we werden ontluisd en ons konden douchen. Na lange maanden kregen we weer eens een goede maaltijd.

Met auto's werden we richting Nederland gereden en vanuit Weert werd ik met een vrachtwagen van Jules van de Ven, meelfabriek te Echt, weer naar huis gebracht. Gelukkig gezond en wel.

Na zeven maanden te zijn verdreven van huis en haard, zonder een enkel bericht van thuis, kwam zo een einde aan deze afschuwelijke levensperiode van Duitse dwangarbeid.

Zijn boodschap, speciaal voor de jeugd, is dan ook: "Dit mag nooit meer gebeuren".

**Sef Schleipen
Bosstraat 48,
6101 NZ Pey**

De samenstellers van de website "Pejjerlandj" van Thei Golsteijn zijn Sef Schleipen zeer erkentelijk dat hij op zo'n humane manier het verhaal aan het papier en ons heeft toevertrouwd.